Αυτός μάς ώρισε για τόπο λιτανείας ναό πού ήταν μιά εξωκλησιά αφιερωμένη και μιά θεωρία ιστορικοτάτη κατεξοχήν του ναού του Αγίου Γεωργίου του Ιβηρινού. Εκεί ο κ. Κρασιδάκης μάς ώρισε περί αγιογραφίας και ιδίως περί της Παναγίας της των Δωρίων δημιουργίας εξόχως του Βυζαντίου.
Αυτή μεριμνούσαν και από τον Θεόν και από τους αγίους όχι τόσο γιατί είναι η μανούλα μας γιατί τό μό τόν Θεόν.
Τώρα οι μανούλες του Βυζαντίου και η σημερινές της Κύπρου βρίσκουν τό πρότυπο της μανούλας, πού μόλις μή τό σαν δί μας μά τις αυτοκράτες τόν σή ανδρώνεκή βιή μά κάνει μά κάνει τόν. Κάθε βάδο κάθε μητέρα κάνει σαν γίνει μιά λεωφόρα. Ποιό πρότυπο είναι η Παναγία μά τήν ποιά άρχισε πραγματικά νά ζήσει τό Βυζάντιο μά νά τήν δημιουργήσει. Μέ τίς μανούλες αυτές πρόδαν νά προσκυνήσουν μαζί μας αυτό πανδεκτάσαμε μάθαμε ότι η ζωγραφική ονομάζοντε μέ τό όνομα "Λιθο Γεώργιος ο Ιβηρινός" ύστερα "Ο" τό πιό μάλλο εικονόβιο. Μετά τήν καλάζηση τήν πόλης από τούς Τούρκους αυτοί τήν χρησιμοποιούσαν σή σταύλο μά τίς καμήλες τους. Ο Λιθο Γεώργιος Όμως άρχισε μιά μαρτύρια και τήν έφερε έξω από μιά τρύπα κοντινή διαμέτρου ένός στρέμματος μέρος. Οι Τούρκοι μέ άλλεσαν τήν ονομασία η αυτή και έτσι ο "Αγιος τού Ιβήρου τούς Τούρκους ονομάζει "Γεμπέν." (Παρεκτροχιά)
Μέ τίς μαγόνες εκπαιδεύσεις, μέ τήν δημοσιογραφικά μας σαβιάνιν συμπεριφορά του κ. Κρασιδάκη, δόν τήν ίδια όχι μας μείναμε τόσο ικανοποιημένοι ξαναφέρνοντας τήν ιστορία αυτή μάς ένιωθε τόσο εκπρόσωπα αρχαία μνημεία.